

(สำเนา)

ระเบียบกระทรวงการคลัง

ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง

(ฉบับที่ 5)

พ.ศ. 2537

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติม ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างให้เหมาะสมยิ่งขึ้น กระทรวงการคลังจึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2537"

ข้อ 2 ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2537 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในข้อ 7 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 7 ลูกจ้างประจำจะได้รับบำเหน็จปกติ เมื่อต้องออกจากงานด้วยเหตุหนึ่งเหตุใด ดังต่อไปนี้

(1) ลาออกโดยไม่มีความผิด และได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง หรือผู้ได้รับมอบหมายแล้ว

(2) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และถูกลงโทษปลดออกจากราชการ

(3) มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

(4) บัวยเจ็บไม่อาจปฏิบัติหน้าที่การงานของตนโดยสม่ำเสมอหรือโดยมีใบตรวจแพทย์ซึ่งทางราชการรับรองว่าไม่สามารถหรือไม่สมควรทำงานต่อไป

(5) ขาดคุณสมบัติเกี่ยวกับสัญชาติ

/ (6) ขาดคุณสมบัติ

(6) ขาดคุณสมบัติ เนื่องจากไม่เป็นผู้เฝ้ามโงะในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(7) ขาดคุณสมบัติ เนื่องจากไปดำรงตำแหน่งกำนัน แพทย์ประจำตำบล ตำรวจกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

(8) ขาดคุณสมบัติ เนื่องจากไปดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง

(9) ขาดคุณสมบัติ เนื่องจาก เป็นผู้ที่มีกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

(10) ขาดคุณสมบัติ เนื่องจากไป เป็นกรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

(11) ขาดคุณสมบัติ เนื่องจากตกเป็นบุคคลล้มละลาย

(12) ทางราชการ เลิกหรือยุบตำแหน่ง

(13) หย่อนความสามารถในชั้นที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานของตนให้มีประสิทธิภาพหรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด

(14) ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เนื่องจากมีเหตุอันควรสงสัยอย่างถึงว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษปลดออก หรือไล่ออกได้แต่มีมรดกหรือมีทรัพย์สินในวงกว้างที่ถูกสอบสวนใน ซึ่งถ้าให้ปฏิบัติงานต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ

(15) ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เนื่องจากรับโทษจำคุกโดยคำสั่งศาล หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำความผิดโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก

(16) ไม่รับราชการทหาร ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

ในกรณี (1) และ (2) ต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีบริบูรณ์

ในกรณี (3) ถึง (16) ต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้ว ไม่น้อยกว่าหนึ่งปีบริบูรณ์"

ข้อ 4 ให้ยกเลิกความในข้อ 8 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2526 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 8 บำเหน็จปกติที่จะจ่ายตามความในข้อ 7 ถ้าลูกจ้างประจำผู้มีสิทธิได้รับตายเสียก่อนได้รับเงินบำเหน็จปกติ เงินดังกล่าวย่อมเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาท ความประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์"

ข้อ 5 ให้ยกเลิกความในข้อ 9 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2526 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 9 ลูกจ้างประจำผู้ใดตายในระหว่างรับราชการ ถ้าลูกจ้างประจำผู้นั้นได้ทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปีบริบูรณ์ และความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากความประพฤติก่ออย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินบำเหน็จปกติเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในข้อ 19 แก่ทายาทผู้มีสิทธิได้รับมรดก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยอนุโลม

เงินบำเหน็จปกติตามวรรคแรก ให้แบ่งจ่ายแก่ผู้มีสิทธิตามสัดส่วนของเงินมรดกโดยมิต้องกันส่วนเป็นสินสมรสก่อนแบ่ง เนื่องจากเงินดังกล่าวมิถือเป็นสินสมรส"

ข้อ 6 ให้ยกเลิกความในข้อ 10 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 10 ลูกจ้างประจำผู้ใด มีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรืออยู่ในระหว่างถูกพักงาน ถ้าถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัย หรือก่อนคดีอาญาถึงที่สุด ให้เจ้ากระทรวงพิจารณาวินิจฉัยว่าถ้า / ผู้นั้น

ผู้ยื่นแม่ถึงแก่ความตายเสียก่อน จะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก หรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้ยื่นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก ทายาทของลูกจ้างประจำผู้ยื่นไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติตามข้อ 9"

ข้อ 7 ให้ยกเลิกความในข้อ 13 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 13 ลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราว ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในข้อ 11 ถ้าถึงแก่ความตายเพราะเหตุนี้ก่อนได้รับบำเหน็จพิเศษ ให้จ่ายบำเหน็จพิเศษแก่ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยอนุโลม ตามอัตราดังต่อไปนี้

(1) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติ เป็นจำนวนเท่ากับอัตราค่าจ้าง

เดือนสุดท้ายสามสิบเดือน

(2) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาดังกล่าวในข้อ 12 (2) เป็นจำนวนเท่ากับ

อัตราค่าจ้างเดือนสุดท้ายสี่สิบแปดเดือน

เงินบำเหน็จพิเศษตามวรรคแรก ให้แบ่งจ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามสัดส่วนของเงินมรดก โดยมีต้องกันส่วนเป็นสินสมรสก่อนแบ่ง เนื่องจากเงินดังกล่าวไม่ถือเป็นสินสมรสในกรณีลูกจ้างชั่วคราวตาย ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษสามส่วนในสี่ส่วนของลูกจ้างประจำ"

ข้อ 8 ให้ยกเลิกความในข้อ 14 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519

ประกาศ ณ วันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2537

(ลงนาม)

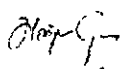
ไกรรงค์ สุวรรณศิริ

(นายไกรรงค์ สุวรรณศิริ)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ทำเนาถูกต้อง

(นางฉวีมาศ อุษารัต)

ปลัด